

AUTO & tuning

DIKKER & VERNIEUWD!

IEDERE MAAND ONVERBETERLIJK AUTOGEK

FERRARI 360 MODENA

italië Special
**35 PAGINA'S
ITALIAANS
TEMPERAMENT!**

HONDA INTEGRA TYPE-R

**AUDI TT JD
BLACK MAGIC**

**LANCIA MONTECARLO
BRULLENDE BASTAARD**

**KIA C'EED
RACER GEREDEN**

**MERCEDES SLK
SNUFJE MCLAREN**

En verder: Saab 9-5 kopen | Smart Fortwo Brabus | Alfa GT oud-nieuw | Saab Aero XWD
156 GTA - 156 VMR | Maserati Biturbo | Fiat Ritmo fanaat | Corvette C6

In de Fiat Ritmo heeft Cor van Rees zijn droomauto gevonden

Ritmisch gestoord

DE RITMO ABARTH 130 TC IS HET LIEVELINGSSPEELGOED VAN COR VAN REES.

Klemvast zit ik in de Recaro, met de blik op een fraai leren stuurwiel en een prachtig dashboard. De naald van de toerenteller klimt enthousiast omhoog, zijn broer in de snelheidsmeter probeert kranig te volgen. De motor gromt het uit van plezier en het onderstel vormt ook al geen aanleiding om gas te minderen. Kortom, klassiek hot hatch-plezier, 'toevallig' afkomstig uit Italië en luisterend naar de enigszins belaste naam Ritmo. Met als veelbelovende toevoeging Abarth 130 TC.

'Dit werkt veel beter zo,' brult Cor van Rees boven de krachtige sound van de dubbelnokker uit. 'Natuurlijk kan ik wel proberen uit te leggen waarom ik iets heb met Ritmo's, maar dit is veel overtuigender. Valt niet tegen hè?' Ik kan niet anders dan de Nijkerkse ICT-expert gelijk geven. Na het ritje loop ik er maar eens omheen. Eigenlijk vind ik 'm helemaal niet lelijk. Terwijl ik toch jarenlang heel veel moeite heb gehad met deze door Bertone getekende auto.

'JE BENT NIET de enige,' grijnst Cor van Rees. 'met een Ritmo heb je iets uit te leggen. Rij je in een Alfasud of oude Lancia Delta, snappen de meeste mensen dat nog wel, terwijl die auto's ook niet altijd uitblonden door kwaliteit. Maar een Ritmo... Het gekke is dat de klassiekerwereld de Ritmo ook nooit echt heeft zien zitten, terwijl de styling dertig jaar geleden toch baanbre-

kend was. Kijk je naar andere merken, bijvoorbeeld Citroën of Renault, zie je dat een revolutionaire styling juist een reden is om zo'n model in ere te houden. Maar eerlijk gezegd zit ik er niet meer zo mee, sterker nog, het stimuleert me om er mee door te gaan. Misschien ben ik toch wel een beetje een dwarsligger, zo iemand die dingen juist extra leuk vindt als anderen dat niet vinden. Toch ben ik wel blij dat er de laatste jaren een kentering komt, zeker wat betreft de Ritmo Cabrio en de Abarth-varianten, deze auto's verdienen gewoon meer waardering. Wist je trouwens dat de Ritmo Abarth 130 de allerlaatste auto is geweest die nog is opgebouwd in de oude Abarth-fabriek aan de Corsa Marche 38-72 in Turijn? Het is dus nog een echte Abarth, het is niet alleen maar een kwestie van logootjes die er op de gewone lopende band zijn opgeplakt. Zo iets moet je toch koesteren?'

DAT JE MET een Ritmo nog wel eens iets uit te leggen hebt, daaraan is Cor dus inmiddels wel gewend. Wil je hem écht kwaad hebben, moet je beginnen over die zogenaamde dubieuze kwaliteit van Fiat. 'Ja, daar kan ik me vreselijk over opwinden. Natuurlijk hebben de Italianen in de jaren zeventig een deal gemaakt, waarbij ze in Rusland de Lada-productie op poten hebben gezet en als tegenprestatie Russisch staal kregen. Dat dit staal net zo lang mee ging als golfkarton konden ze niet weten toen ze de contracten tekenden! Maar de meeste andere merken hadden in die tijd ook last van roest en die worden daar allang niet meer op aangekeken. Maar als je zegt dat je Fiat rijdt, kijken ze je altijd een beetje droevig aan, zo van "dan zul je wel vaak pech hebben". Nou, ik kan je verzekeren dat dit niet het geval is. Ik heb een Stilo Abarth van de zaak. Die heeft nu een ton op de teller staan, maar ik ben er welgeteld één keer buiten de normale beurten

ALS OPTIE WAS DE 130 TC VERKRIJGBAAR MET SPECIAAL VOOR DEZE AUTO GEMAAKTE RECARO'S. ZE ZITTEN UITSTEKEND, AL ZITTEN ER WEL ÉRG HOGE FRAMES ONDER. WEL GOED VOOR HET UITZICHT...

mee bij de garage geweest. Van collega's en kennissen die in degelijke Duitse auto's rijden ken ik wel heel andere verhalen!

DE 'AFWIJKING' van Cor is niet zomaar komen aanwaaien. 'Ik kom van Terschelling en mijn ouders reden al Fiat. Nu was dat vroeger niet zo gek op dat eiland. Eigenlijk reden er maar twee soorten auto's: vierwielaandrijvers en Fiats. Een tikkeltje overdreven natuurlijk, er waren ook wel andere merken, maar Fiat was wel het best vertegenwoordigd omdat de enige merkgarage op het eiland een Fiat-dealer was. Opgegroeiend ben ik met een Fiat 128, dat was in 1970 de Auto van het Jaar. Mijn vader kocht er eind jaren zeventig een en heeft daar een jaar of dertien mee gereden. Ik heb 'm zelf ook nog een keer stiekem meegenomen, al had ik toen nog net geen rijbewijs, het zal in 1991 of 1992 zijn geweest. De trip pakte een beetje verkeerd uit, ik kwam er op het strand mee vast te zitten. Nu is het wel lachen, maar toen dacht ik daar anders over.'

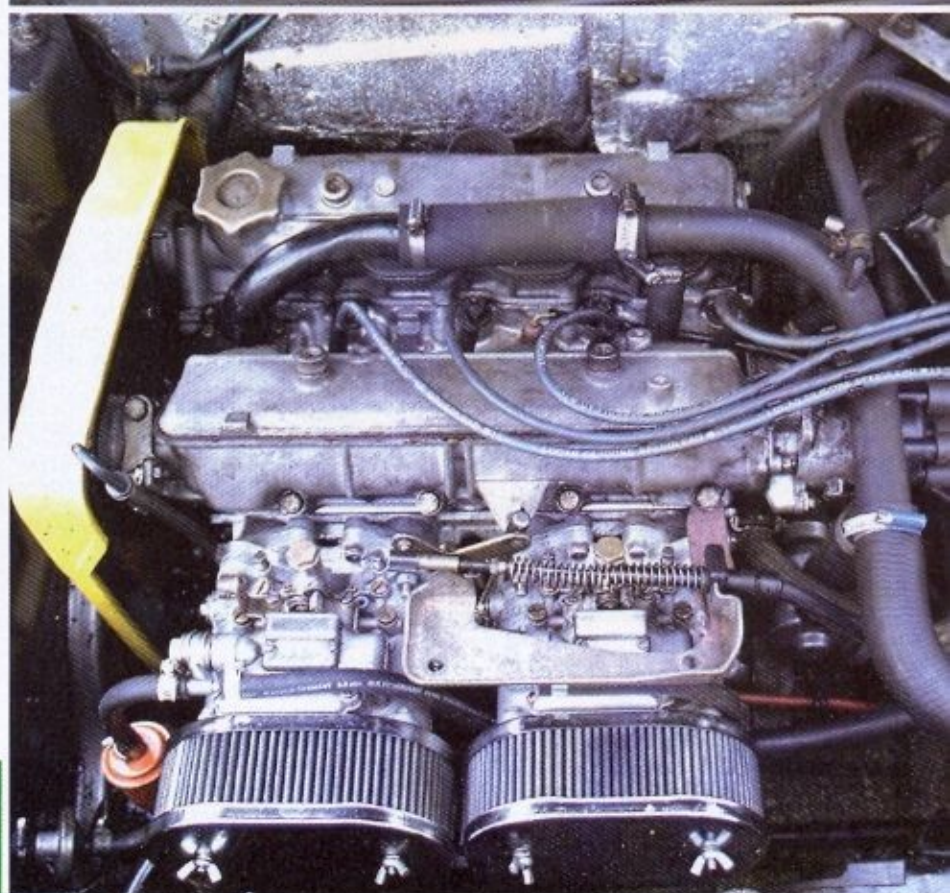
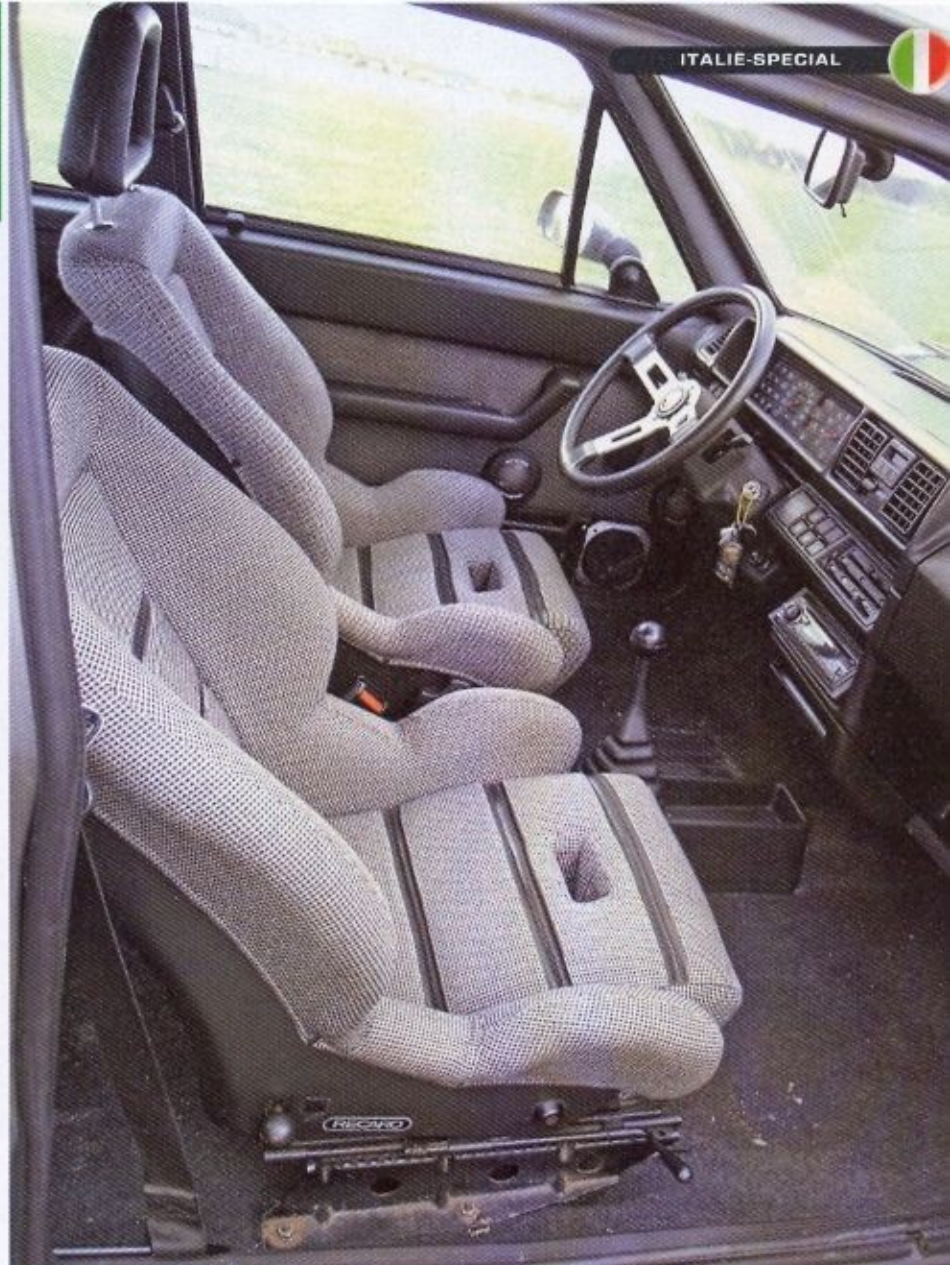
Ik vermoed dat voor Cor na het behalen van het rijbewijs maar één merk in aanmerking kwam... 'Dat heb je goed gezien. Met mijn familieachtergrond kon het bijna niet anders of het moest een Fiat worden. Wel grappig trouwens, je had in mijn vaders familie twee richtingen: de ene groep reed Fiat, de andere Volkswagen en allebei deden ze dat uit overtuiging. Ja, dat gaf bij verjaardagen en zo nog wel eens wat discussies.'

COR VERVOLGT: 'Nadat ik mijn rijbewijs had gehaald, ging ik op zoek naar een Ritmo, want dat heb ik altijd een leuke auto gevonden. Het mocht natuurlijk niks kosten, want ik studeerde nog. Ik zag een advertentie -zo ging dat toen nog- waarin een 60L uit 1986 werd aangeboden, een simpele basisuitvoering dus. "Rijdt goed, ziet er niet uit" stond erbij. Ik ben gaan kijken en het ding viel reuze mee, wel wat krasjes en deukjes, maar niet rot. Ik heb er ontzettend veel plezier aan beleefd en heb er twee-en-een-half jaar mee gereden. Ik ben er zelfs mee naar Italië geweest, via de Stelvio-pas. Ja hoor, met 60 pk... Soms moest ik terug naar de één, maar het was wel een enorme belevenis.

Ik heb mijn eerste Ritmo verkocht omdat ik een auto van de zaak kreeg. Maar daar was de lol snel af. Ik miste het sleutelen, je weet wel, dingen mooi houden of beter maken, een reparatie, gewoon af en toe eens lekker vieze klauwen krijgen en tevreden zijn omdat je een klus helemaal zelf hebt geklaard. Bij Fiat- en Lancia-specialist Martin Willems in Emmercompascuum stond een Ritmo 130 TC. Ik heb er een proefrit in gemaakt en wist het meteen zeker: dit was een auto naar mijn hart.'

DAT LAATSTE GEVOEL zullen velen van ons wel kennen. Al is het een gevoel dat vaak na een paar dagen/weken/maanden/jaren (vul maar in) weer wegebt, zodat we weer hongerig op zoek gaan naar een volgende proef. Zo niet Cor van Rees. Sterker nog, er kwam nog een 130 TC bij, eentje om op te knappen,

DE 130 TC (HET GETAL SLAAT OP HET VERMOGEN) IS ZOWEL GELEVERD MET DUBBELE WEBERS ALS MET SOLEX CARBURATEURS. HET IS DE LAATSTE NOG IN DE OUDE FABRIEK GEBOUWDE ABARTH EN DAT GEBEURDE VAN 1983 T/M 1985.

DEZE FIAT ABARTH 125 TC UIT 1982 WAS DERTIEN JAAR LANG IN DEZELFDE (ZWITSERSE) HANDEN. OOK COR HEeft ER AL ENKELE ALPENPAssEN MEE BEDWONGEN.

maar verder hetzelfde als het eerste exemplaar. Cor: 'Mijn vader zag ze naast elkaar staan en zag geen verschil. Nou ja, behalve de grote "sprinkhaan" dan. Hij bedoelde een Abarth-sticker op de motorkap. Uiteindelijk heeft pa die auto zelf ook nog even gebruikt toen hij moest wachten op zijn nieuwe auto.' Met de komst van een tweede Ritmo was bij Cor het hek van de dam. Het ging zo in de trant van 'hm, dat oude type is toch ook wel erg leuk', 'met een Cabrio is ook niks mis' en 'de Abarths heb ik nog niet compleet'. Om nog maar te zwijgen over de vele oudjes die het opknappen niet meer waard waren, maar na sloop wel een schat aan onderdelen opleverden. Inmiddels is trouwens de Ritmo-collectie van Cor dermate groot dat hij een aankoopstop heeft ingesteld. 'Ehhh, voor een 1.9 Turbodiesel mogen ze me nog wel bellen, die dingen zijn zo zeldzaam...'

ONTZETTEND BLIJ is Cor nog steeds met de 125 TC die hij alweer enkele jaren geleden op Marktplaats zag. 'Mijn hart sloeg over toen ik die zag. 125 TC's zijn in Nederland namelijk nooit geleverd. Deze had dertien jaar lang dezelfde eigenaar gehad. Een Jaguar-specialist had 'm uit Zwitserland meegenomen, een beetje om de vrachtwagen te vullen, maar ook omdat hij het een leuke auto vond. Toen ik de TC op Marktplaats zag, ben ik meteen gaan kijken, maar hij was veel te duur. Een tijdje later stopte de man met zijn bedrijf. De Ritmo kwam terecht bij een bevriende tandarts, maar die wilde 'm uiteindelijk ook niet houden. Van hem heb ik 'm gekocht, nu wel

voor een prijs die me aanstond.'

Een verhaal apart zijn de Cabrio's. 'Toen we wisten dat we zouden gaan trouwen, was mijn vriendin het er ook helemaal mee eens dat dit in een Ritmo zou gaan gebeuren. Maar dan moest het wel een Ritmo Cabrio zijn! Die is er ook gekomen, al was het kantje boord of de auto nog op tijd af zou komen, want ik vond 'm pas een paar weken voor mijn trouwdag. Een vriend van me zocht een bepaald model lichtmetalen wielen. Die werden aangeboden, maar wel met een Cabrio eraan vast. Die bleek van een Nederlander die in Frankrijk woonde te zijn en had door het vriendelijke klimaat te zijn en had door het vriendelijke klimaat weinig geleden. Afijn, de vriend had de wielen die hij graag wilde hebben en ik mijn open Ritmo. Het werk viel mee; ik moest wat deukjes laten wegwerken en een roestig spatbordrandje laten repareren, uiteraard is de auto ook opnieuw gespoten.'

HET AANTAL NOG rijdbare Ritmo's in Nederland schat Cor van Rees op ongeveer 125. De meeste zijn nu wel in goede handen, al komt het af en toe nog wel eens voor dat iemand zo'n ding tot op de draad afrijdt en daarna weg gooit, puur omdat het niks kost. Al ontstaat er langzaam volgens Cor wel meer interesse voor bijzondere Ritmo's, zoals de Abarths en de Cabriolets. Wat er in de praktijk op neer komt dat je die auto's niet meer voor een habbekrats koopt, maar voor een heel klein beetje meer...

Een onvermijdelijk vraag is natuurlijk of het al moeilijker wordt een Ritmo rijdend te houden wat betreft de onderdelenvoorziening. Cor ziet voorlopig nog geen al te grote problemen. 'Techniek is sowieso niet zo'n punt, in dat opzicht is er veel verwantschap met andere Fiats. Bij Brezam kun je nog steeds slijtage-

OFFICIEEL GEEN FIAT, MAAR EEN BERTONE RITMO CABRIO EN ZO HET OOK OP HET KENTEKEN. DE CABRIO IS VAN 1983, HET JAAR WAARIN DE GEFACILITE VERStE MET DUBBELE KOPLAMPEN DEBUT

delen kopen, zoals remblokken en dat soort dingen. Koplampen zijn al wat lastiger. Vanaf '83 zijn dubbele koplampen gemonteerd. De kleine zijn ook gebruikt in de Fiat 131 Racing, de grote in de Lancia Delta Integrale. Maar dat zijn ook geen auto's die je dagelijks tegenkomt. Goede linker deuren zijn tweedehands bijna niet meer te vinden, laat staan nieuw. En voorruitrubbers en achterkleppen zijn ook onvindbaar. Weet je wat ik zo erg vind? Dan wordt er ergens een magazijn van een oude Fiat-dealer opgeruimd en gaan al die oude nieuwe onderdelen regelrecht de container in! Dat is toch doodzonde?

DE 'AFWIJKING' van Cor van Rees houdt niet op bij 1 : 1 Ritmo's. De Nijkerker heeft ook

RITMO'S ZIJN DE GROTE LIEFDE VAN COR, MAAR OOK ANDERE FIAT'S (OF IN DIT GEVAL STEYR PUCHS) DRAAGT HIJ EEN WARM HART TOE. NIET VOOR NIETS IS HIJ SECRETARIS VAN DE FIAT CLUB NEDERLAND.

IN DE BUURT HEEFT COR ONDERDAK GEVONDEN VOOR ENKELE VAN ZIJN RITMO'S, ER STAAN ER OOK TWEE IN FRIESLAND. STALLING BLIJFT EEN PROBLEEM VOOR IEMAND MET VERZAMELINGEN.

ALS JE RITMO-FANAAT BENT, IS HET BIJNA ONVERMIJDELIJK DAT JE MODELAUTO'S SPAART. OOK COR HEEFT EEN FLINKE COLLECTIE, WAARVAN DIT SLECHTS EEN DEEL IS.

een uitgebreide folderverzameling die echter steeds weer blijkt nog niet compleet te zijn. 'Ja, ik ontdek nog regelmatig dingen waarvan ik het bestaan niet kende. Folders zijn er in vele talen en uitvoeringen geweest. Wist je bijvoorbeeld dat Fiat zo rond 1978-1979 met de Ritmo heeft geprobeerd in de Verenigde Staten door te dringen? De auto heette daar Strada en was leverbaar met een automaat. Voor die Strada zijn natuurlijk aparte brochures gemaakt. Als je die ziet, weet je meteen waarom dat Amerikaanse avontuur op niets is uitgelopen: lélijk dat die auto's werden door die speciale bumpers... Ik heb ook Japanse folders, dat zou je misschien ook niet verwachten. Grappig is de folder die speciaal voor de Nederlandse politie is gemaakt, die was jaren-

lang een trouwe klant van Fiat.' Modellen zijn er ook vrij veel. Behalve van de Cabriolet, daarvan ken ik er maar eentje. Soms moet ik me in de hand houden, want het wordt wel eens te gek. Hier, dit grote plastic speelgoedding, 110 euro heb ik daarvoor betaald. Ik wilde 'm hebben, maar achteraf denk ik waarom eigenlijk, zo veel geld voor zo'n goedkoop misbaksel.'

GELIJKGESTEMDEN verenigen zich vaak in clubverband. Bij de Fiat Ritmo is dat niet anders. 'Een compleet zelfstandige club is geen haalbare kaart gezien het kleine aantal liefhebbers,' vertelt Cor, 'maar we hebben wel een eigen register en maken deel uit van de Fiat Club Nederland. Dat is een algemene

Fiat club, met een heel gevarieerd autobestand. Dat begint bij de Fiats uit de jaren vijftig en gaat door tot en met de moderne typen. Meer dan een halve eeuw Fiat-geschiedenis wordt daar bijeengebracht, prachtig toch? We hebben een mooi clubblad, "Bella Macchina", en de website mag ook gezien worden, kijk maar op www.fiatclub.nl. Binnenkort word ik secretaris van de club, tot nu toe was ik al algemeen bestuurslid.'

Duidelijk, in Fiat-kringen wordt de Ritmo inmiddels wel degelijk serieus genomen. Over hun nieuwe secretaris hoeven de medeliefhebbers van het merk uit Turijn ook geen twijfels te hebben, want bij Cor van Rees klopt een Fiat-hart. Al is dat hart enigszins Ritmisch gestoord. |